

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Hargaša a sudkýň JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľov: **1. M.**, bytom v K., **2. J.**, bytom v K., zastúpeného *JUDr. I., advokátom*, so sídlom v K., **3. M.**, bytom v K., a **4. A.**, bytom v K., proti odporcovi **Obvodnému pozemkovému úradu Košice - mesto**, so sídlom v Košiciach, Popradská 78, za účasti **Mesta Košice** v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 229/6/2007-Bo z 12. marca 2007, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp/8/2007 - 15 z 19. novembra 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp/8/2007 - 15 z 19. novembra 2007 **m e n í** tak, že rozhodnutie odporcu č. 229/6/2007-Bo z 12. marca 2007 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach potvrdil rozhodnutie odporcu č. 229/6/2007-Bo z 12. marca 2007, ktorým vyslovil, že navrhovatelia 1. až 4. nespĺňajú podmienku § 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pôde“) a že sa im vlastnícke právo podľa § 6 uvedeného zákona ani právo na náhradu podľa § 11 a § 16 zákona v podiele 1/1

k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území K. zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. X. ako parcela č. 6532/1, roľa, o výmere 8 671 m² nepriznáva. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľom právo na ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že odporca postupoval správne, keď žiadosti navrhovateľov o navrátenie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti resp. na poskytnutie náhrady za predmetnú nehnuteľnosť nevyhovel. Poukázal na to, že navrhovateľka 1. a právny predchodca navrhovateľov 2. až 4. si v zákonnej lehote uplatnili reštitučné nároky na rôzne nehnuteľnosti, pričom na nehnuteľnosť, ktorá tvorí predmet tohto konania, si uplatnili reštitučný nárok po neb. K., rod. V.. Uviedol, že predmetná nehnuteľnosť bola právnym predchodcom navrhovateľov vyvlastnená a navrhovatelia vo svojich podaniach presne označili vyvlastňovacie rozhodnutie, na základe ktorého mala tá ktorá nehnuteľnosť prejsť do vlastníctva štátu, a ku každému podaniu pripojili jednotlivé vyvlastňovacie rozhodnutia týkajúce sa parciel v nich konkrétne označených. Z uvedeného krajský súd vyvodil, že neobstojí tvrdenie navrhovateľov, že v čase uplatnenia reštitučného nároku im nebolo pre nedostatok podkladov jasné, kto bol vlastníkom jednotlivých nehnuteľností a v akom rozsahu a komu boli tieto vyvlastnené. Krajský súd ďalej poukázal na to, že z listinných dôkazov vyplýva, že neb. K., rod. V. nikdy nebola vlastníčkou ani spoluvlastníčkou parcely č. 6532/1 v katastrálnom území K. zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. X., táto jej nebola vyvlastnená, preto ju nemožno považovať za oprávnenú osobu podľa § 4 ods. 1 zákona o pôde. Mal preto za to, že ani navrhovateľov 1. až 4. nie je možné považovať za oprávnené osoby podľa § 4 ods. 2 uvedeného zákona vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti. Krajský súd ďalej konštatoval, že po iných právnych predchodcoch si navrhovatelia reštitučný nárok na túto konkrétnu nehnuteľnosť neuplatnili. Podľa krajského súdu neobstojí ani tvrdenie navrhovateľky 1., že ich matka nadobudla podiely svojich súrodencov z predmetnej nehnuteľnosti, ktorí sa nachádzali v Amerike, a užívala ich od roku 1938, pretože z listinných dôkazov, najmä z príslušných pozemnoknižných zápisníc vyplynulo, že títo súrodenci polovicu zo svojich podielov kúpnu zmluvou z 29.8.1938 previedli na kupujúceho O.. Podľa názoru krajského súdu je preto málo pravdepodobné, keďže uzavreli perfektnú kúpnu zmluvu s menovaným, aby v prípade, keď chceli zvyšné podiely previesť na svoju sestru, nepostupovali rovnakým spôsobom, čo však podľa názoru krajského súdu v tejto veci je irelevantné. Z uvedených dôvodov krajský súd s poukazom na § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmané rozhodnutie odporcu ako vecne správne a zákonné potvrdil. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 250k ods. 1 OSP a neúspechom navrhovateľov v súdnom konaní.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľa 1. až 4. Poukázali na to, že nárok na navrátenie vlastníckeho práva k predmetnému pozemku si riadne uplatnili v zmysle zákona o pôde dňa 30.12.1992 na Pozemkovom úrade Košice – mesto. Konštatovali, že do roku 1999 správny orgán nekonal a konať začal až po tom, keď o predmetný pozemok prejavila záujem firma O. – C. B.. Poukázali ďalej na to, že podľa ich zistení Mesto Košice predalo celú predmetnú parcelu spoločnosti V., a. s. K. bez toho, aby overili, či na uvedený pozemok nie je uplatnený reštitučný nárok. Konštatovali ďalej, že rozhodnutím Okresného úradu Košice IV č. 22/99-An. zo 7.9.1999 im ako právoplatným dedičom správny orgán nepriznal vlastnícke právo k uvedenej nehnuteľnosti, následne vydaným rozhodnutím č. 27/2000-An. z 12.9.2000 im tento úrad ako právoplatným dedičom priznal vlastnícke právo vo výmere 3 032 m², pričom v odôvodnení je uvedené, že parcela je zastavaná a takéto parcely sa nevydávajú. Navrhovatelia mali za to, že pokiaľ by z dôvodov už v tom čase vyplynulo, že reštitučný nárok nebol navrhovateľmi uplatnený správne, boli by v roku 2003 až 2004 uplatnili tento nárok v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z.. Navrhovatelia mali za to, že je nerozhodné, či vlastníkom uplatneného pozemku bol ich starý otec J. a nie ich stará mama K., rod. V., ktorá skutočnosť nič nemení podľa nich na tom, aby im bolo priznané vlastnícke právo, pretože J. a K., rod. V. boli manželia a starí rodičia navrhovateľov a ich príbuzenský vzťah k navrhovateľom je rovnaký.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľov uviedol, že preskúmané rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že navrhovatelia si reštitučný nárok uplatnili po K., rod. V., ktorá nebola nikdy vlastníčkou predmetnej parcely, a teda nebola osobou, ktorej nehnuteľnosť prešla v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby spôsobom upraveným v § 6 zákona o pôde, a teda navrhovatelia nemôžu byť oprávnenými osobami po K., rod. V.. Plne sa preto stotožnil s právnym názorom krajského súdu obsiahnutým v napadnutom rozsudku.

Mesto Košice ako účastník konania sa k odvolaniu písomne nevyjadrilo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), vec prejednal na odvolacom pojednávaní (§ 250ja ods. 3 veta druhá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľov je dôvodné.

Z obsahu predloženého spisu správneho orgánu odvolací súd zistil, že podaním zo dňa 28.12.1992 doručeným Pozemkovému úradu Košice – mesto

30.12.1992 si navrhovateľka 1. a J., právny predchodca navrhovateľiek 2. až 4., uplatnili podľa § 9 zákona č. 229/1991 Zb. nárok na vydanie viacerých nehnuteľností, ktoré boli ich právnym predchodcom vyvlastnené, pričom uviedli aj čísla vyvlastňovacích rozhodnutí, a ako pôvodnú vlastníčku nehnuteľností uviedli K., rod. V., nar. X., zomr. X.. Preskúmané rozhodnutie odporcu sa týka nehnuteľnosti zapísanej v k. ú. K. vo vložke č. X. parc. č. 6532/1 kultúra - roľa, vo výmere 8 671 m². J. počas konania na správnom orgáne dňa 1.4.2003 zomrel, a preto do konania vstúpili jeho dedičia J., M. rod. K. a Alžbeta K., rod. K. (navrhovatelia 2. až 4.). Z vyvlastňovacieho rozhodnutia č. výstavby 4053/1637/74-Go zo dňa 3.10.1977 vyplynulo, že predmetná nehnuteľnosť bola vyvlastnená od jej vlastníkov: A., rod. B., J., J., M. a Mária B., pri ktorej je uvedené, že zomrela a údajnými dedičmi sú : J., Mária K. a M.. Z rozhodnutia Štátneho notárstva Košice – mesto v Košiciach. č. D 1046/71-22 zo 4.11.1971 vyplynulo, že zákonnými dedičmi po M. rod. B. vydatej, ktorá zomrela X., sú manžel J. a deti ml. J., M. rod. K. a Margita K.. Mária K. rod. bola teda matkou navrhovateľky 1. (M., rod. K.) a právneho predchodcu navrhovateľov 2. až 4. (neb. J., ktorý zomrel X.).

Preskúmaným rozhodnutím č. 229/6/2007-Bo z 12. marca 2007 odporca rozhodol vo veci reštitučnej žiadosti tak, že navrhovatelia 1. až 4. nespĺňajú podmienku § 4 zákona o pôde a že sa im vlastnícke právo podľa § 6 uvedeného zákona k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území K. zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. X. ako parcela č. 6532/1, roľa, o výmere 8 671 m² a ani právo na náhradu podľa § 11 a § 16 zákona nepriznáva. Odporca dospel k záveru, že K. rod. V., ktorú žiadatelia označili v žiadosti ako pôvodnú vlastníčku predmetnej nehnuteľnosti, nebola oprávnenou osobou v zmysle § 4 ods. 1 zákona o pôde, preto jej vnuci nemôžu byť oprávnenými osobami v zmysle § 4 ods. 2 zákona o pôde. V rozhodnutí poukázal na pozostalostnú zápisnicu po J. (manželovi K. rod. V. a vlastníkovi predmetnej nehnuteľnosti v podiele 1/1), podľa ktorej sa dedičmi jeho majetku stávajú jeho deti A., J., J., Mária B. a M. v podieloch po 1/5. K. rod. V. mala vdovské právo, ktorého sa však vzdala, na základe ktorej vlastníkmi predmetnej nehnuteľnosti v podieloch po 1/5 sa stali deti poručiteľa, a nie jeho manželka K. rod. V., pričom túto skutočnosť potvrdzuje aj PKV č. X. a vyplýva to aj z vyvlastňovacieho rozhodnutia č. Výst. 4053/1637-Go- z 3.10.1977.

Krajský súd ako súd prvého stupňa konal a rozhodoval o návrhu navrhovateľov, ktorým bol opravný prostriedok proti rozhodnutiu odporcu v reštitučnom konaní, ktorého zákonnosť súd preskúmaval podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP (rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov).

Zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov je jedným zo zákonov reštitučného charakteru, ktorého cieľom je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb, a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku. Preto pri aplikácii jeho ustanovení treba postupovať veľmi citlivo, aby nedošlo k ďalším krívdám.

V preambule zákona o pôde je uvedené, že Federálne zhromaždenie Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky sa uznieslo na tomto zákone v snahe zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia.

Z ustanovenia § 1 tohto zákona vyplýva, že zákon o pôde sa vzťahuje na

- a) pôdu, ktorá tvorí poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patrí, a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom aj na pôdu, ktorá tvorí lesný pôdny fond, (ďalej len „pôda“),
- b) obytné budovy, hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, včítane zastavaných pozemkov,
- c) obytné a hospodárske budovy a stavby slúžiace poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu, včítane zastavaných pozemkov,
- d) iný poľnohospodársky majetok uvedený v § 20.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o pôde je oprávnenou osobou štátny občan Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorý má trvalý pobyt na jej území a ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti prešli na štát alebo na iné právnické osoby v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1.

V zmysle ods. 2 citovaného ustanovenia ak osoba, ktorej nehnuteľnosť prešla v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v § 6, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami, pokiaľ sú štátnymi občanmi Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a majú trvalý pobyt na jej území, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený pri dedičskom konaní, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol vlastníctvo, ale iba v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti nehnuteľnosti, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený iba k tejto časti nehnuteľnosti,
- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,
- e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými jeho deti.

Znaky (skutočnosti), ktoré musia byť naplnené, aby konkrétna osoba bola osobou oprávnenou v zmysle § 4 reštitučného zákona, možno rozdeliť na znaky týkajúce sa vlastností osoby ako takej na jednej strane a vlastnosti týkajúce sa povahy majetku a intenzity spôsobenej krivdy na strane druhej.

S ohľadom na vymedzenie rozhodujúceho obdobia (25. februára 1948 až 1. januára 1990) zákonodarca pri vymedzovaní okruhu oprávnených osôb priznáva postavenie oprávnených osôb nielen pôvodnému vlastníkovi, ale i právnym nástupcom pôvodného vlastníka (§ 4 ods. 2 zákona o pôde).

Pre prípad, že pôvodný vlastník, ktorý sám splňal (a to nielen v okamihu straty vlastníctva, ale i v dobe svojho úmrtia alebo prehlásenia za mŕtveho) všetky zákonom vymedzené znaky, zomrel alebo bol vyhlásený za mŕtveho pred uplynutím lehoty stanovenej zákonom v § 13 zákona o pôde na uplatnenie reštitučných nárokov, ustanovuje § 4 ods. 2 tohto zákona, že oprávnenými osobami sú ďalšie fyzické osoby, pokiaľ i ony sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky. Tieto tzv. ďalšie oprávnené osoby zákon rozdelil do piatich skupín (písm. a/ až e/) a súčasne stanovil ich záväznú poradie pre prípadnú postupnosť tak, že postupne sa stávajú ďalšími oprávnenými osobami.

Zákonodarca v záujme zabezpečenia princípu legality zakotvil konštrukciu, z ktorej vyplýva, že ťažisko rozhodovania o reštitúcii vlastníckeho práva k majetku, ktorý spadá do vecnej pôsobnosti zákona o pôde leží na správnom orgáne – pozemkového úradu. Konanie o reštitúcii vlastníckeho práva k predmetnému majetku je konaním správnym. Zákon o pôde síce neobsahuje výslovné ustanovenie, ktoré by konštatovalo, že na postup pred pozemkovým úradom v konaniach podľa § 9 zákona o pôde sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, pokiaľ zákon o pôde neustanoví inak. Avšak z povahy

a obsahu rozhodovania o reštitúcii pozemkového vlastníctva vyplýva, že sa jedná o konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach v zmysle § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Pozemkové úrady teda pri rozhodovaní postupujú podľa ustanovení správneho poriadku a vychádzajú zo základných zásad správneho konania, pokiaľ zákon o pôde výslovne neustanovuje špeciálne pravidlá správania, ktoré by mali prednosť pred právnou úpravou obsiahnutou v správnom poriadku.

Správny orgán je viazaný zásadou zákonnosti (§ 3 ods. 1), v intenciách ktorej je povinný v konaní a pri rozhodovaní zachovať procesné predpisy ako aj predpisy hmotnoprávne. Musí postupovať v konaní tak, aby správny orgán zabezpečoval ochranu práv osôb a súčasne vyžadoval plnenie ich povinností v nadväznosti na ochranu záujmov štátu a spoločnosti. Ide o presadzovanie cieľov hmotnoprávnej úpravy v konkrétnej veci. Zásada materiálnej pravdy je upravená najmä v ustanovení § 3 ods. 4 správneho poriadku a ďalej konkretizovaná v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 a § 46). Zásadu materiálnej pravdy treba aplikovať spolu so zásadou zákonnosti a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 34 ods. 5 správneho poriadku), ktoré sú vlastne jej základom. Táto zásada vyslovuje požiadavku, podľa ktorej správny orgán je povinný zistiť skutočný stav vecí. Za zistenia skutočného stavu veci treba považovať zistenie všetkých skutočností, ktoré sú podľa príslušného hmotnoprávneho predpisu právne významné. Zásada materiálnej pravdy subsumuje aj požiadavku zistiť úplný a presný stav veci. Povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v či prospech svedčia. Z povinnosti správneho orgánu zistiť úplný stav veci tiež vyplýva, že správny orgán nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov (§ 32 ods. 1 správneho poriadku). Stav veci sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu.

Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť v odôvodnení rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu odporca pri vydaní rozhodnutia nepostupoval podľa citovaných ustanovení správneho poriadku. Nevykonával relevantné dôkazy, ktoré si zadovážil, v záujme náležitého ozrejmenia skutkového stavu veci. Pri zisťovaní pôvodného vlastníka predmetnej nehnuteľnosti vychádzal prakticky iba z návrhu bez toho, aby prihliadol na doklady k nemu priložené a tvrdenia uplatnené navrhovateľmi.

V súlade s ustanovením § 32 ods. 1 správneho poriadku bolo povinnosťou odporcu skúmať, či ten, kto si uplatnil reštitučný nárok, je oprávnenou osobou, teda či sú preukázané osobné znaky oprávnenej osoby v zmysle § 4 zákona o pôde čo vyplýva aj z ustanovenia. Z vykonaného dokazovania mal odporca vedomosť o tom, komu bola predmetná nehnuteľnosť vyvlastnená, a teda kto bol jej pôvodným vlastníkom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na úradný záznam zo dňa 11.9.2001 spísaný správnym orgánom za prítomnosti navrhovateľky 1. a právneho predchodcu navrhovateľov 2. až 4., ktorí na základe predvolania za účelom podania vysvetlenia k uplatnenému reštitučnému nároku k nehnuteľnosti vyvlastnenej rozhodnutím č. Výst. 4053/1637/74-Go z 3.10.1997 uviedli, že nakoľko sa košický chotár nikdy neprepisoval, domnievali sa pri podaní žiadosti, že vlastníkom parcely bola ich stará mama K. r. V., a až pri prvom kontakte s úradom a predložení PKV č. X. zistili, že vlastníkami sú ich mama a jej štyria súrodenci. K tomuto vysvetleniu správny orgán neprihliadol.

Odporca a krajský súd neprihliadali na zásadu materiálnej pravdy, nezaoberali sa materiálnou stránkou veci, ale formálnou. Odvolací súd poznamenáva, že iba samotná skutočnosť, že oprávnené osoby v návrhu, ktorým uplatnili nárok, nesprávne označili osobu pôvodného vlastníka nehnuteľnosti, navrátenia vlastníctva ktorej sa domáhajú, nemôže byť bez ďalšieho dôvodom vydania negatívneho rozhodnutia, ktorým nebol reštitučný nárok oprávnenej osoby uznaný.

Odporca a aj krajský súd pochybili pri svojom rozhodovaní, keď opomenuli účel reštitučného zákona. Právny výklad a aplikáciu odporcu a krajského súdu treba považovať za interpretáciu extrémnu, teda za postup, ktorý stojí v rozpore s cieľom reštitučného zákona o pôde. Záver, ku ktorým krajský súd v napadnutom rozsudku a predtým odporca v preskúmanom rozhodnutí dospeli, nerešpektuje účel reštitučného zákona, a tak extrémne vybočuje z rámca súvisiacej platnej právnej úpravy, a preto nesporne zasahuje do ústavne zaručeného práva navrhovateľov na spravodlivé súdne konanie a na ochranu vlastníckeho práva.

Odvolací súd dospel k záveru, že so zreteľom na to, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov, nemožno sa stotožniť s rozsudkom krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie správneho orgánu. Akceptoval preto odvolanie navrhovateľov.

S ohľadom na záver odvolacieho súdu, že rozhodnutie odporcu v medziach opravného prostriedku nie je v súlade so zákonom, pričom súd

prvého stupňa toto rozhodnutie potvrdil, odvolací súd postupom podľa § 250ja ods. 4 OSP s použitím § 250l ods. 2 OSP zmenil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu tak, že zrušil preskúmané rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní odporca prejedá vec znova a opätovne o nej rozhodne, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 OSP v spojení s § 246c ods. 1, veta prvá OSP).

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej a § 250l ods. 2 OSP tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, nakoľko navrhovatelia, ktorí mali v konaní úspech, náhradu trov konania neuplatnili, a odporca nebol v konaní úspešný. Právo na náhradu trov neuplatnil ani účastník Mesto K..

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V B. dňa 12. novembra 2008

**JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth